

¡ TREBALLADORS DE CATALUNYA ¡

Aquest 11 de setembre no pot ser tan sols un acte festiu, com pretenen alguns. Ans al contrari, ha de ser una jornada de mobilització per a tots els drets nacionals de Catalunya. Ha d'ésser l'hora per a analitzar de que ens ha servit un any de Generalitat, President i Consell.

La Generalitat reneix, de la mà de Juan Carlos, com apèndix de l'estat franquista. No podem pas oblidar que aquest considera la "unitat de la pàtria" com una cosa sagrada. Això implica el més aferrissat centralisme i per tant la negació de les més elementals llibertats nacionals. Això se ha vist confirmat en la "Constitució" ja que sols s'ha reconegut que existeixen les nacionalitats sobre el paper, negant-los el dret a decidir el seu futur i les seves relacions amb la resta de l'Estat. En definitiva impeding-los el DRET d'AUTODETERMINACIO, inclosa la possibilitat de separació si així ho decidís el poble de Catalunya.

L'altra cara de tot això és la concessió d'unes "autonomies" buides que no atenten contra la "unitat", i així mantenen tot l'aparell burocràtic del franquisme, els seus governadors i capitans generals, com també l'aparell represiu, judicial i administratiu.

La Generalitat encobreix aquesta realitat malgrat els seus ribets de catalanitat. El seu president que ens repeteix tot sovint que esperem, que tinguem paciència i seny. Esperar l'elaboració de l'Estatut, el qual ha de respectar els límits que marca la constitució i ha de ser aprovat per les Corts Centralistes.

No és per a tot això per quant lluita el poble de Catalunya, que es troba amb una Generalitat la qual enfront als tancaments d'empreses, l'atur, convenis de fam, puja del cost de la vida, possible augment dels transports públics... es queda indiferent i quan es pronuncia és per a conciliar els interessos entre patron i obrers. Que quan el poble d'Euskadi s'aixeca contra el complot franquista que esclata a la plaça de toros de Pamplona, la Generalitat es posa de bada del Govern.

En acceptar les eleccions del 15 de Juny, el PSUC, PSC i altres partits obrers que participaren van col·laborar en el projecte de Reforma Política. Element fonamental d'aquesta són les seves Corts i l'elaboració de la Constitució, tot junt preparat de manera que fes permanent tot allò fonamental de la Dictadura. L'exèrcit del 18 de Juliol amb el rei per davant, i tot l'aparell de l'estat franquista sota un mateix objectiu: mantenir la "unitat de la pàtria". El consens resolt pels obrers és el suport a aquest projecte continuista d'una constitució que salva allò que és fonamental del franquisme.

Això no deixa més que una opció: lluitar tot enfrontant-nos al Govern de Suárez, a les Corts de pantomima, a una Generalitat que no es mes que la sucursal del Govern de Madrid a Catalunya.

El poble de Catalunya ha demostrat de sobres la seva unitat en la lluita pels drets nacionals, ho demostra el milió de manifestants de l'any passat. No hi ha doncs justificació per a la divisió existent entre els partits obrers. No es la voluntat dels treballadors catalans aquesta divisió, sinó la política dels seus dirigents que amb el seu suport a la Constitució, a les Corts i en definitiva al Govern de Suárez, estan negant la voluntat clarament expressada de tot un poble.

Condició indispensable per a la unitat de tots el partits i organitzacions obreres és l'Aliança Obrera a Catalunya per a defensar els drets

nacionals, l'autodeterminació, on cadascú pogués defensar el seu punt de vista i el poble català decidís. Però això és impossible sense trencar amb les Corts o sigui mantenint els llaços amb la burgesia.

Imposar aquest dret de l'autodeterminació trobarà l'oposició del Govern, de l'aparell de l'Estat Franquista, els que intenten, una i altra vegada, esclafar el moviment obrer amb provocacions, i utilitzen i es fan ajudar per l'exèrcit i la policia. Per això conquerir els nostres drets nacionals exigeix enderrocar la Dictadura, tot organitzant la Vaga General a tot l'Estat, com ho va fer Euskadi, que demostrà com això és possible i així constituir l'Aliança Obrera a nivell estatal.

Els sindicats obrers cal que jugin un paper fonamental en la constitució de l'Aliança Obrera arrossegant els partits obrers que pretenen implicar-los en un Pacte Social i Constitucional amb la burgesia.

L'objectiu d'aquest 11 de setembre ha d'ésser la mobilització per un Govern Obrer Català, que hauria de ser format pels partits obrers majoritaris: el PCE-PSUC, PSOE-PSC, que organitzi l'economia en benefici dels treballadors i garanteixi la convocatòria d'una Assemblea Nacional Constituent Catalana elegida en condicions de total llibertat, sense cossos repressius, ni ajuntaments franquistes que decideixi el futur de Catalunya.

Aquest és l'únic consens que necessita el moviment obrer, el del conjunt de partits i organitzacions obreres units en la lluita per a totes les reivindicacions i trencant ja d'una vegada per totes els pactes amb la patronal i el Govern.

¡ FORA TARRADELLAS ! ¡ FORA LA GENERALITAT !

¡ DRET D' AUTODETERMINACIO !

¡ GOVERN OBRER A CATALUNYA !

Dilluns, 11 de setembre tots a la convocatòria de la Plaça Urquinaona a les 8 del vespre.

Barcelona, 9 de setembre de 1978

Comité Local de la Lliga Comunista (IV Internac.)

Comité Local de la Lliga de la Joventut Comunista